

[Simonsen (Aarhus).]

Ophævelse i Provinsen endnu spores meget stærkt adskillige Steder, skønt der jo er gaaet en Del Aar.

Idet jeg altsaa skal anbefale Ændringsforslag Nr. 2, vil jeg udtale Haabet om, at det maa blive gennemført, saa at Lejerbefolkningen i København og omliggende Kommuner kan undgaa en Del af de Ulemper, som Boliglovens Udløb og Nævnenes Afskaffelse i Provinsen har paaført en Mængde af Landets Lejere. Jeg anbefaler Forslaget som det meste, der har kunnet opnaas til Fordel og til Gavn for de handlende og andre Lejere, som nu er beskyttede af den gældende Boliglov.

Slebsager: Det Ændringsforslag, Venstre har stillét i Udvalget, og som har samlet et Flertal af Udvalgets Medlemmer, ændrer det af Ministeren fremsatte Lovforslag om en varig Boliglovgivning til at blive et Forslag til Lov om Modvirkning af Huslejeaager plus nogle Overgangsbestemmelser for København med omliggende Kommuner. Mit Parti er i Dag som tidligere Modstander af en varig Boliglovgivning, og det er vor Opfattelse nu som tidligere, at hvis man i 1925, da tre Partier enedes om at gennemføre den nugældende Boliglov, vilde være traadt i Forhandling med Venstre, saaledes som Venstre tilbød, om at gennemføre en Afviklinglov baade for Provinsen og for Stor-København, kunde vi nu have været ude af alle Boligrestriktioner og endda have haft en større Boligreserve her i København, end vi har i Øjeblikket, idet vi mener, at vi først faar en virkelig Boligreserve her i Hovedstaden, naar Forholdene bliver givet fri, eftersom frie Forhold i langt højere Grad end bundne stimulerer Byggevirksomheden.

Som den ærede Ordfører har gjort Rede for, fremtræder de 3 første Paragraffer af Flertallets Ændringsforslag som en varig Boliglovgivning, nemlig som en Lovgivning mod Huslejeaager, og disse Bestemmelser er praktisk taget de samme, som findes i den nugældende Lov; den eneste Ændring findes i § 1, sidste Stykke, saaledes som ogsaa den ærede Ordfører gjorde opmærksom paa, hvor der gives en Lempelse for den Lejer, som taber sin Sag, idet han ikke skal kunne opsiges til Fraflytning før 3 Maaneder efter det kontraktmæssige Tidspunkt. I øvrigt er disse 3 Paragraffer altsaa de samme som den nugældende Lovs, og jeg skal derfor ikke ofre ret mange Bemærkninger paa dem. Naar vi fra vor Side er gaaet til at foreslaa for Beboelseslejligheders Vedkommende en Overgangstid paa 3—3½ Aar — det af-

hænger jo af Opsigelsesfristen — og for Forretningslokalers Vedkommende paa 4—4½ Aar, hænger det sammen med, at Tilflytningsbestemmelserne nu falder fuldstændig bort. Vi har altid været Modstandere af disse Bestemmelser, fordi de virkede som et yderst utiltalende Stavnsbaand og følte trykkende, navnlig af den mindre bemidlede Del af Befolkningen. Den mere velsituerede Del af Befolkningen vil jo altid være i Stand til at skaffe sig Lejligheder. Jeg gjorde udførligt Rede herfor ved Lovforslagets første Behandling og skal ikke komme nærmere ind derpaa nu, men det, at de falder fuldstændig bort, har medvirket til, at vi fra vor Side har foreslaaet en saa rigelig Overgangstid, som der her er Tale om. For øvrigt maa jeg sige, at man ved Boligloven af 1925 i Virkeligheden gav Provinsen en Overgangstid paa 2 Aar, fra 1925 til 1927, og dertil kom yderligere, at daværende Indenrigsminister Krag, da vi nærmede os 1. Maj, stillede Forslag om, at Tilflytningsbestemmelserne for Provinsens Vedkommende skulde forlænges fra 1. Maj til 1. December, idet det var hans Ønske i denne mellemliggende Periode at samle Oplysninger om Boligforholdene baade i Provinsen og i Hovedstaden og derefter fremkomme med Forslag om en Afvikling af hele Boliglovgivningen. Naar man kunde give Provinsen en Afviklingstid af 2 eller godt 2 Aar, forekommer det mig ikke urimeligt, at man giver København, hvor Boligforholdene har været adskilligt vanskeligere end i Provinsen, 3—3½ Aar. Med de her foreslaaede Overgangsbestemmelser vil vi lidt efter lidt komme ud af Boligrestriktionerne, idet Lejlighederne efterhaanden vil blive fri. Alle de Overgangsbestemmelser, der her er Tale om, beskæftiger sig kun med Forholdet mellem Ejer og Lejer i bestaaende Lejemaal. I det Øjeblik det bestaaende Lejemaal ophører, er Lejligheden fri og staar til Ejerens fri Raadighed. Derved kommer vi ind i en naturlig Afvikling af hele Forholdet, og der er ingen Tvivl om, at de allerfleste Lejligheder i Løbet af faa Aar vil blive frie. Hertil sigter ogsaa de Bestemmelser, som den ærede Ordfører (Simonsen [Aarhus]) nævnte, i § 6 og § 7. Jeg vil tro, at de i § 7 nævnte Hovedreparationer og Moderniseringer af Ejendomme vil finde Sted i stor Udstrækning i de kommende Aar, og det er jo her ordnet saaledes, at Ejer og Lejer skal tale sig til Rette om Forholdene, idet Ejeren skal have Ret til at udligne de Udgifter, han har haft ved Modernisering og Reparation, i Form af en Forhøjelse af Huslejen for de Lejligheder, som berøres deraf. Hvis Par-